

alle dem, som ved den forventede Theaterlovs Udfærdigelse endnu ikke havde opnaaet kgl. Ansættelse, og til alle dem, som fremtidigt traadte i Theatrets Tjeneste, og da desuden Dannelsen af saadanne særskilte Fonds altid er forbunden med adskillige andre Vanskeligheder og Ulemper, som man kun kan oversee, naar ved Fondets Hjælp et Gode af overvejende Betydning bliver opnaaet, troe vi, at Theatret hellere bør vælge det andet Alternativ: at der til Pensioner for dem, der have tjent Theatret som kgl. Ansatte, fastsættes et Maximum, som udredes af Statskassen. Det kan imidlertid ikke oversees, at Forhold kunne indtræde, i hvilke et saadant Maximums Fastholdelse vil være særdeles besværlig for Theatret; naar nemlig Pensionslisten er fuld, vil det undertiden kunne vare længe, inden det bliver muligt at fornye Theatrets Kræfter, og der vil kunne indtræffe Tilfælde, i hvilke det bliver umuligt at lade Personer gaae af, som dog ikke ere Theatret til den mindste Nytte. For saadanne Tilfældes Skyld maa der da tillige aabnes Theatret Afgang til midlertidigt at kunne udrede Pensioner af sine Gagecontoer, et Middel, som, naar det ikke benyttes med stor Vaerksomhed, let kan blive farligt for den saadanne nødvendige Styrke i det Personelle. Dette see vi dog intet Middel til at undgaae, og vi maae derfor overlade det til den fremtidige Bestyrelses Indsigt at benytte Pensioneringen og den kgl. Ansættelse saa forsigtigt som muligt, og navnlig at undgaae Pensioneringer, hvorved de Summer, som skulle anvendes til Lønninger for de virksomme Kræfter, indskrænkes.

Der opstaaer nu det Spørgsmaal, hvilken Sum man bør fastsætte som Maximum for Totalsummen af disse Pensioner. Svaret herpaa maa være afhængigt af, efter hvilke Grundsaetninger det Personale, som har kgl. Ansættelse ved Theatret, bør pensioneres. Vi have i denne Henseende to Forslag at fremsætte, nemlig for det Første, at samtlige de ved Theatret ansatte Embedsmænd ikkun gjøres pensionsberettigede af deres Embedsgage og ikke tillige af deres uvisse Indtægter, saasom Spillepræmien og deslige, og dernæst ville vi, istedetfor den i Pensionsloven § 3 opførte Scala, saaledes lydende:

0—2	1/10.
2—4	2/10.
4—7	3/10.
7—10	4/10.
10—20	5/10.
20—21	31/60.
21—22	32/60.
22—23	33/60.
23—24	34/60.
24—25	35/60.
25—26	36/60.
26—27	37/60.
27—28	38/60.
28—29	39/60.
over 29	2/3.

for Skuespillere og det øvrige Kunstpersonale foreslaae en Pensionscala, saaledes lydende:

0—5	1/10.
5—10	2/10.
10—15	3/10.
15—18	4/10.
18—23	5/10.
23—26	6/10.
over 26	2/3.

Vi støtte disse Forslag paa Følgende:

At Theatrets administrative Embedsmænd er det kun Directeuren, der efter vor Mening skal have uvisse Indtægter udenfor sin faste Gage. Hvis nogen af de andre maatte erholde saadanne Indtægter, da finde vi dette ikke egnet til deraf at beregne dem en Pension. Om Directorens Gagering og Pensionering udtale vi os andetsteds. Hvad angaaer Capellet's Medlemmer, da skulle de efter vort Forslag heller ikke have saadanne uvisse Indtægter, hvoraf der kan blive Spørgsmaal om at beregne Pension. Derimod skulle Skuespillerne efter vort Forslag vedblive at have den saakaldte Spillepræmie. Det maa antages for at være tvivlsomt, hvorvidt Spillepræmien efter en rigtig Fortolkning af Pensionsloven 5te Januar 1851 § 4 skal henføres til de Embedsmænds Indtægter, hvoraf Pension skal beregnes, og dens historiske Oprindelse taler derimod. Den er nemlig ikke at sætte i Lighed med de uvisse Indtægter, som for adskillige Classer af Embedsmænd træder istedetfor Gagen eller en